

Spanyol diák a Selyében

Erasmus program keretében érkezett hozzánk Sheila Tapia Tejedor Valenciából, Spanyolországból márciusban, hogy nálunk töltsse az ápoló képzésének végét jelentő három hónapos záró gyakorlatot.

● Rodney Ágnes
a VSZC Selye János
Egészségügyi és Szociális
Szakköznevelési és
Szakköznevelési
szakmai igazgatóhelyettese,
Sheila mentora

A mobilitás keretében iskolánk fogadta a tanulót és dr. Király Edit ápolási igazgatóval megszervezte a gyakorlatát a Jávorszky Ödön Kórházban. Sheila a három hónap során két hónapot dolgozott a Sebészeti osztályon, egy hónapot pedig a Gasztroenterológiai osztályon. Néhány nap erejéig a megújult sürgősségi ellátásba is bepillantást nyerhetett. Természetesen a kórházi osztályokon a munka nyelve az angol volt, kollégái így kommunikáltak vele, mi-

kor a napi alapápolási feladatokkal megbízták, vagy elmagyarázták Sheilának valamit.

A munka mellett naponta átsétált az iskolába, ahol bekapcsolódott az angol órákba és könyvtárosunk segítségével pedig magyarul tanult.

Véleménye szerint a legnehezebb magyar szó a „csütörtök”, mellyel végig meggyűlt a baja. Jókat nevtünk, mikor megkérdezte találkozáskor, hogy „Hogi vagi?” és csodálkozva hallgattuk, hogy milyen élményeket hoz a napi kommunikációból.

Vidáman viselte a sokáig tartó tavaszt, a hosszú esős heteket, az ebből adódó megfázásait. Biztattuk, hogy egyszer majd itt is megérkezik a nyár, csak itt türelmesen kell várni rá, nem úgy, mint hazájában. Elmondása szerint a legtöbb problémája azonban az étkezési kultúra másságából adódott. Ő ugyanis - nagyon bátran - a kórházban reggelizett és ebédel. Mivel nem értette mit takarnak a magyar ételkiírások/ételnevek, ezért a konyhaab-

lakhoz érve csak rámutatott egy-egy ételre. Legtöbbször aztán alaposan meglepődött, hogy milyen íze van egy-egy finomságnak. A bundás kenyér náluk például édes(!), de a rizs soha nem az, így alaposan meglepődött, mikor például a rizsfelfújtat megkóstolta.

Többször ebédeltem vele, hogy megbeszélhessük micsoda és nagyjából milyen az ízvilága. Természetesen én magam is - sokszor akaratlanul - félvezettem. A vadásról például állítottam, hogy az végre nem lesz édes, igen ám, csak nem gondoltam a benne lévő sárgaréparára... és így tovább.

Az étkezések idejével is gondban voltunk, mert ők este 10-kor vacsoráznak általában, nos, akkor már Vácon minden bezár.

Több diákunk vette őt pártfogásba az ittléte alatt, a 12.A osztályos *Martina* és *Andi* gyakran vitte őt szórakozni, kirándulni, de kollégáival is jó kapcsolatot ápolt.

Voltak olyan estis diákok, akikkel spanyolul is tudott be-

szélgelni. Hétfvégén pedig vagy velem, vagy egyedül indult az országunk felfedezésére. Nemrég a reptérrre vezető utolsó utunkon elmondta, hogy rengeteget tanult Magyarországon. Nem csak a gyakorlati helyén, - ahol nagyon jól érezte magát - de a magyar emberektől, a magyar kultúráról.

Megtanulta szeretni a csendet, a nyugalmat. Csodálja a magyar emberek fegyelmességét a mindennapokban és a kórházi környezetben egyaránt. Hihetetlennek tartja a magyar gyerekek türelmét és szabálykövetését - állítása szerint ilyen még nem látott, pedig otthon kistestvérrrel és sok-sok rokongyerekekkel van körbevéve. Vácot pedig soha nem feleli.

Visszatekintve mi is sokat tanultunk Sheilától. Tanulóként jött, de komoly, becsületes, megbízható munkájával és tanulásával példát adott diákjainknak. Bebizonyította, hogy ő már egy fiatal felnőtt, készen áll az életre, készen áll a szakmai fejlődésre. Kollégáimmal együtt sokat ellestünk a szerény spanyol lány pozitív életfelfogásából, aki vidámságával bearanyozta mindannyiunk életét. ■

